

Arrest

nr. 256 571 van 16 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 maart 2020 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Mevrouw M.S.M. dient op 28 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 april 2018 worden zij en haar minderjarige dochter, geboren in 2015, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. Verzoeker dient op 16 april 2019 bij de Belgische ambassade in Rome, Italië, waar hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging met mevrouw M.S.M.

1.3. Op 15 oktober 2019 wordt het advies gevraagd van de procureur des Konings van Antwerpen met betrekking tot de geldigheid van het in het buitenland op 20 oktober 2014 tussen verzoeker en mevrouw M.S.M. voltrokken huwelijk. Op 4 februari 2020 oordeelt deze dat er sprake is van een schijnhuwelijk.

1.4. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister weigert op 12 maart 2020 de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van [A.M.O.] [°...], om de echtgenote in België, [S.M.M.] [°...] te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 20/10/2014 werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in e en aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tol stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

Mevrouw [S.M.] kwam op 12/12/2017, samen met haar dochter, naar België. Ze diende er een asielaanvraag in en werd erkend op 23/04/2018. Tijdens haar asielaanvraag verklaarde de vrouw gehuwd te zijn sinds 20/10/2014 met [A.M.O.] [°...]. De vrouw verklaart wel dat ze de man niet meer heeft gezien sinds ze zwanger was van haar dochter.

Bijna een jaar na haar erkenning dient de heer [A.M.O.] een aanvraag gezinshereniging in op basis van een Somalische huwelijksakte. Zoals algemeen geweten is zijn de Somalische documenten verre van betrouwbaar, temeer daar mevrouw in haar asielaanvraag duidelijk aangaf dat er geen huwelijksdocument werd afgeleverd, dit terwijl de man een document voorlegt dat zou zijn opgesteld op 29/11/2014, amper een maand na het huwelijk.

Uit het interview met de aanvrager blijkt dat de man al sinds 2009 in Italië verblijft en er een legaal verblijf heeft onder subsidiaire bescherming. De man verklaart dat hij het moeilijk vond in Italië en vervolgens naar Somalië is teruggekeerd om er 5 dagen later te huwen met mevrouw. Dit impliceert wel dat de man van 2009 tot 2014 in Italië verbleef. Het huwelijk zou geregeld zijn door de beide families. Er was evenwel geen feest. De man verklaart over geen enkel bewijs (foto, video, en dergelijke) te beschikken m.b.t. het huwelijk. Er werden ook geen geschenken ontvangen. Volgens zijn eigen verklaringen was de man in Somalië "helper" (vervoer van melk. dieren), terwijl de vrouw werkte in een restaurant als kokkin en opdienster.

De man zou vervolgens, toen de vrouw 3 maanden zwanger was, zijn teruggekeerd naar Italië. Enkel de familie van de man wist dat hij in Italië woonde; zijn vrouw wist van niets. Op de vraag hoe ze dan opnieuw in contact zijn gekomen, zegt de man dat zijn vrouw contact heeft opgenomen met zijn zus in Zweden en deze zus zou het telefoonnummer van de man aan de vrouw hebben gegeven!

Aangezien zijn echtgenote hem nog maar sinds kort gevonden heeft (onduidelijk wanneer dit was) is de man hen nog niet gaan opzoeken in België, ook al heeft hij zijn dochter nog nooit gezien.

Onze dienst heeft ernstige bedenkingen bij de zogenaamde relatie tussen betrokkenen en de wil van de man om met zijn echtgenote samen te leven. Uit het interview blijkt een zekere desinteresse ten aanzien van zijn vrouw en kind. getuige het feit dat de hele familie van de man wist waar hij woonde maar niet zijn echtgenote. De man legt in het visumdos sier een Italiaanse identiteitskaart voor van 2013, een verblijfsvergunning van 2015 en een paspoort van 2016. Maar op geen enkel moment vond de man het nuttig om zijn vrouw op de hoogte te brengen dat hij in Italië verbleef!

Mevrouw verblijft al zelf sinds 2015 in België, maar de man heeft haar er nooit bezocht. Het lijkt onze dienst erg onwaarschijnlijk dat de familie van de man niet op de hoogte was van het feit dat mevrouw in België was en dat ze hem dit nooit hebben meegedeeld.

Op het einde van het interview sprak de man ook de volgende woorden: "mevrouw al die bla bla bla ... Zou het niet sneller gaan om dadelijk een Dna test uit te voeren om de procedure te versnellen".

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 15/10/2019 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 04/02/2020 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

- De man heeft legaal verblijf in Italië sinds 2009 maar omdat hij er geen financiële steun krijgt of inkomen heeft wil hij er weg. De man diende tussen 2011 en 2016 ook verscheiden asielaanvragen in Nederland, Zweden, Duitsland en Malta.
- Huwelijksakte: volgens de verklaringen van de vrouw was er geen document van het religieuze huwelijk, volgens de man wel. Het originele document dat op de dag van het huwelijk zou zijn opgesteld, werd tot op heden niet voorgelegd. Bovendien zijn Somalische documenten erg onbetrouwbaar.
- Gearrangeerd huwelijk
- Geen groot feest: er was slechts een etentje voor 15 à 20 personen
- Amper ontmoetingen voor het huwelijk: ze zagen elkaar voor het eerst amper 5 dagen voor het huwelijk
- Slechts beperkte samenwoning na het huwelijk: na het huwelijk woonden ze amper 2 à 3 maanden samen. Ze zouden elkaar pas in juli 2019 hebben teruggezien, en nadien nog eens in dec 2019 en jan 2020.
- Geen bewijzen van het huwelijk en van regelmatige contacten: volgens de vrouw waren foto's verboden door Al Shabaab. Betrokkenen kunnen ook niet aantonen dat ze sinds hun hernieuwde contact in maart 2019 regelmatige contacten hebben. De man zegt dat ze enkel telefonische contacten hebben terwijl de vrouw zegt enkel via sociale media te communiceren. In hun telefoontoestellen kunnen amper contacten met elkaar worden teruggevonden. De man zegt dat hij regelmatig van simkaart verandert en dan al zijn gegevens verliest. In de telefoon worden dan wel enkele foto's van juli 2019 gevonden...
- Tegenstrijdige verklaringen omtrent huwelijksakte, hun contacten per telefoon of sociale media, en de getuigen (volgens de man bracht zijn vrouw 2 getuigen mee terwijl de vrouw stelt dat de man 2 getuigen meebracht).
- Onwetendheden: de man denkt dat de vrouw op 13/12/2018 uit Somalië vertrok terwijl ze reeds op 12/12/2017 naar België kwam. Mevrouw wist tot maart 2019 niet dat de man in Italië zat terwijl hij er al verblijft sinds 2009.
- Pas na het verzoek tot gezinshereniging was er terug persoonlijk contact tussen de man en de vrouw; betrokkenen verklaarden dat ze gedurende al die jaren wel met elkaar contact hebben gezocht via familieleden maar kunnen niet verklaren waarom dit in maart 2019 plots wel lukte.

- *Mevrouw werd na het huwelijk zwanger; ook nu is ze zwanger. De beide zwangerschappen waren niet gepland, maar ze gebruikten geen anticonceptie. De zwangerschappen zijn echter geen bewijs van een duurzame relatie. De man heeft 4 jaar zijn verantwoordelijkheid niet opgenomen ten aanzien van het oudste kind. Hij heeft het kind ook amper 1.5 maand in totaal gezien.*
- *Het politie-onderzoek bevestigt bovendien de desinteresse van de man voor zijn gezin. Hij vond het verhoor ook overbodig na het interview.*

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijks-instituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

1.5. Verzoeker meldt zich op 24 april 2020 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen voor de postnatale erkenning van het tweede kind van mevrouw M.S.M., geboren op 17 april 2020.

1.6. Verzoeker meldt zich op 18 mei 2020 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen om zijn buitenlandse huwelijk met mevrouw M.S.M. in te schrijven in de bevolkingsregisters.

1.7. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen beslist op 26 mei 2020 tot niet-erkenning van het buitenlandse huwelijk. Daarnaast beslist hij dat de erkenning van het kind wel mag doorgaan. Verzoeker wordt gevraagd hiervoor een afspraak te maken. Tot op heden blijkt evenwel niet dat verzoeker zich hiervoor reeds heeft aangemeld, zodat niet blijkt dat verzoeker het kind reeds heeft erkend.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen.

Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moeten alle aangevoerde middelen in de synthesememorie worden samengevat. Het zevende lid van voormeld wetsartikel bepaalt vervolgens dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

In de synthesememorie dienen aldus de in het verzoekschrift geformuleerde middelen waarvan de vreemdeling niet wenst af te zien nadat hij kennis heeft genomen van het administratieve dossier en van de eventuele nota met opmerkingen van de tegenpartij, en de repliek van de vreemdeling op dat dossier en op die nota, bij elkaar te worden gebracht (Parl.St. Kamer 2012-2013, DOC 53-2572/002, pp. 6-7). Er wordt benadrukt dat het op basis van die samenvatting is, en niet op basis van de in het verzoekschrift in aanmerking genomen formulering van de middelen, dat de Raad uitspraak doet over de gegrondheid van het annulatieberoep (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

"[...] In casu kon geen gelegaliseerde huwelijksakte worden voorgelegd. Somalische documenten worden immers niet gelegaliseerd door de Belgische ambassade.

Zie

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/legalisatie_van_documenten/zoekcriteria:

Uw gekozen criteria

Situatie

Gebruik een buitenlands document in België

Land of regio

Somalië

Documentgroep

akte van burgerlijke stand

Document

...

Het is onmogelijk het document te legaliseren.

Dit is te wijten aan het feit dat de Somalische regering door België niet werd erkend.

Aldus verwijst de bestreden beslissing ten onrechte naar het WIPR aangezien er van het WIPR geen toepassing kon worden gemaakt.

Cf. art. 30 WIPR:

Art. 30. § 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan:

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.

Aldus valt niet in te zien hoe de burgerlijke rechter een niet-gelegaliseerde huwelijksakte conform art. 27 WIPR zou kunnen erkennen.

Zulks werd reeds erkend door de Raad (RvV nr. 220 288 dd. 25 april 2019):

De Raad wijst er in deze op dat verweerder in de bestreden beslissing melding maakt van artikel 27 van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

.§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)"

Uit deze twee bepalingen blijkt dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, waarvan de legalisatie het bewijsmiddel vormt.

In casu ligt geen gelegaliseerde huwelijksakte voor. Verweerder toont noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen aan dat dergelijke akte, bij ontstentenis van legalisatie, ressorteert onder het toepassingsgebied van de erkenningsprocedure, zoals voorzien in artikel 27 van het WIPR. Integendeel dient de Raad vast te stellen dat verweerder hierover in zijn nota met opmerkingen in alle talen zwijgt.

Dit betreft aldus een zaak die niet door burgerlijke rechters kan worden onderzocht en waarop het WIPR niet van toepassing is.

Het huwelijk werd aldus onderzocht door de verwerende partij in toepassing van artikel 12bis, §§5 en 6 VW, die stellen:

5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit

verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

Bovenstaande uiteenzetting anticipeert reeds op het bekende argument van de verwerende partij dat de Raad niet bevoegd zou zijn om de motieven van de thans bestreden weigeringsbeslissing te onderzoeken omdat de burgerlijke rechtbanken bevoegd zijn voor de erkenning van de huwelijksband.

Dit klopt niet, de burgerlijke rechtbanken kunnen enkel een authentieke gelegaliseerde huwelijksakte erkennen, wat in casu niet te leveren valt.

Het onderzoek van de huwelijksband, waartoe de verwerende partij conform de artikelen 12bis, §§5 en 6 VW overging en de motieven dienaangaande die de weigeringsbeslissing moeten onderbouwen, kunnen wel degelijk op hun pertinentie door de Raad worden onderzocht.

Zulks werd ook door de Raad reeds bevestigd.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij, in weerwil van wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift reeds verduidelijkt had, dat het huwelijk kan worden erkend door de burgerlijke rechtbank. Zoals hierboven opnieuw aangehaald is dat juridisch niet correct, aangezien het een niet-gelegaliseerd document betreft, dat door de burgerlijke rechtbank niet kan worden uitvoerbaar verklaard. [...] Vooreerst was de verzoekende partij uiterst verwonderd dat er in casu een bijkomend onderzoek via een onderhoud plaatsvond.

Er zijn immers meerdere gemeenschappelijke kinderen, die tevens een visum gezinshereniging hebben aangevraagd en waarvan eenvoudigweg een DNA-test kan worden afgenomen.

Aldus had men, zoals men normaliter doet als er gemeenschappelijke kinderen zijn, op die basis kunnen achterhalen of de verzoekende partij de vader is en haar echtgenote de moeder, gelet op het feit dat buitenechtelijke kinderen in Somalië zo goed als onbestaande zijn.

Een positief resultaat is toch al een sterke aanwijzing van een bestaande huwelijksband, gezien in Somalië buitenechtelijke kinderen een groot taboe zijn, laat staan als het er meerdere zouden zijn. In andere dossiers lijkt de verwerende partij de verificatie van de huwelijksband ook op die wijze aan te pakken.

[...] Het is de verwerende partij uiteraard niet verboden een bijkomend onderzoek te voeren op basis van een onderhoud, maar dit is toch opmerkelijk.

Daarbij dient zij het bestaan van de huwelijksband na te gaan en niet de kwaliteit van het huwelijk.

Er kan begrip worden opgebracht voor de ergernis die de verwerende partij zonder twijfel ervaren heeft bij de arrogantie van de verzoekende partij tijdens zijn gehoor ("al die bla bla bla")- doch een slechte karaktereigenschap is geen indicatie van het ontbreken van een huwelijk. De verwerende partij dient aldus ook in dat geval haar professionaliteit te bewaren.

De bestreden beslissing lijkt in casu bovendien de huwelijksband zelf niet in twijfel te trekken, enkel uit ze "twijfels" bij de wil van de verzoekende partij om bij haar vrouw en kinderen samen te leven - het vaderschap van de verzoekende partij over het jongste kind werd bovendien erkend door de Stad Antwerpen (die niet bekend staat als de makkelijkste instantie in dergelijke dossiers) (stuk 3), dus ook toen waren er geen bezwaren. Het moge duidelijk wezen dat Stad Antwerpen dit niet zou hebben toegelaten mocht zij van oordeel geweest zijn dat dit geen erkenning betrof om het vaderschap uit te oefenen, doch louter en alleen om een verblijfsvoordeel te bekomen (artikel 330/1 BW).

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige feitengaring steunt en de motieven in feite en in rechte onaanvaardbaar zijn. De aangehaalde motieven moeten tevens draagkrachtig zijn, quod non in casu. Aldus kan met reden over een manifeste schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting worden gesproken.

[...] De Raad is uiteraard niet bevoegd om de huwelijksband te onderzoeken.

Wel kan zij nagaan of de motivering van de verwerende partij, in het kader van haar onderzoek cf. artikel 12bis, §§5 en 6 VW, wel afdoende is en van zorgvuldigheid getuigt.

De motivering in casu is naast de kwestie.

De raadsman van de verzoekende partij vroeg het administratief dossier op (om het bijkomend onderhoud van de verzoekende partij en haar echtgenote na te kunnen lezen), doch ontving dit nog niet op het moment van de opmaak van het verzoekschrift.

Thans heeft haar raadsman dit wel en kan nog het volgende worden verduidelijkt.

Zo wordt over het huwelijksdocument ten onrechte moeilijk gedaan door de verwerende partij, terwijl het overduidelijk een interpretatiefout betreft.

Zo verklaarde de echtgenote tijdens haar gehoor:

V: Werd er die dag iets ondertekend?

A: Er werd een 'maher' ondertekend met 100 dollar. Er zijn twee soorten van 'maher'. Mokkadim is dat je ervoor betaald zoals een bruidschat. Moagar is dat een 'maher' opgeteld wordt voor later. Dus je krijgt dan geld bij de scheiding. In mijn geval was het de laatste.

V: Wie was er allemaal aanwezig bij die 'maher'?

A: Cheigh was aanwezig. Dat is een persoon die hoger staat dan de imam en zeer geleerd is. De 2 getuigen zijn door mijn man gebracht. Gewoon 2 mensen uit de familie.

Verzoekende partij verklaart tijdens haar gehoor (nadat haar verkeerdelijk wordt gezegd dat haar vrouw een ander antwoord zou hebben gegeven):

V: Tijdens asielaanvraag van uw vrouw zegde zij duidelijk dat er geen huwelijksakte was. Terwijl u een huwelijksakte voorlegde? Kan je dit verklaren?

A: Er is wel een huwelijksakte 'maher' opgesteld en ik heb die in mijn bezit.

V: Je vrouw zegde duidelijk dat er geen huwelijksakte was?

A: Jawel er was wel een 'maher' waarschijnlijk was zij dat vergeten.

De andere argumenten hebben allemaal betrekking op de vermeende kwaliteit van de relatie en spreken elkaar op bepaalde punten zelfs tegen. Zo wordt de verzoekende partij verweten niet snel genoeg een procedure gezinshereniging te hebben opgestart en op basis daarvan onder meer geconcludeerd dat er enkel een "verblijfsoogmerk" in haren hoofde aanwezig zou zijn, terwijl de verzoekende partij net gewacht heeft tot de band met haar echtgenote terug voldoende stevig was om deze procedure op te starten.

Dit is alvast niet kenmerkend voor iemand die het verblijfsoogmerk als enige centraal stelt, integendeel, het duidt er juist op dat zij wel degelijk gewacht heeft tot zij en haar echtgenote klaar waren om een duurzame levensgemeenschap te stichten alvorens zij de aanvraag indiende. Iemand die enkel en alleen een verblijfsoogmerk voor ogen heeft, gaat over het algemeen juist overhaast te werk, juist omdat het willen stichten van deze duurzame levensgemeenschap alsdan van geen tel is.

Aldus vergaloppeert de verwerende partij zich volledig in haar nota met opmerkingen wanneer zij stelt "het verblijfsrechtelijk oogmerk staat onmiskenbaar vast". Zij moet immers op basis van een ex nunc-beoordeling nagaan of dit het enige oogmerk is (art. 146bis BW) en of er aldus sprake is van een volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap te stichten. Noch de beslissing, noch de nota met opmerkingen maakt dit aannemelijk. Integendeel, de nota met opmerkingen doet vermoeden dat zij artikel 146bis BW maar half gelezen heeft!

De verzoekende partij wenst in casu juist een verblijf in België om te kunnen bijdragen aan de opvoeding van haar kinderen en samen te zijn met haar echtgenote na een jarenlange feitelijke scheiding (deels zonder contact).

[...] Zelfs als men niet uitgaat van een "huwelijksband", dan nog verplicht artikel 8 EVRM rekening te houden met het familieleven van de vluchteling in kwestie:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

[...] Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar echtgenoot, dan wel partner, een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In casu werd het bestaan van dit familieleven geenszins op ernstige wijze onderzocht - de verwerende partij lijkt zich enkel een subjectief beeld gevormd te hebben van de kwaliteit van de relatie tussen betrokkenen.

Het is immers niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd dat er in casu geen sprake van een beschermingswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij op een correcte wijze kan worden geverifieerd.

Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenote/partner én gemeenschappelijke kinderen redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse).

Het loutere feit dat er jarenlang geen contact was, is op zich niet relevant (men moet de relatie op heden analyseren) en getuigt tevens van een gebrek aan empathie omtrent de problemen die een dubbel vluchtverhaal met zich meebrengt (zowel de verzoekende partij als later haar echtgenote dienden te vluchten) en de (tijdelijke) breuk in het gezinsleven dat dit met zich mee kan brengen (men raakte elkaars spoor bijster).

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - op basis van irrelevante futiliteiten wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.

[...] De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden - zelfs niet in het geval de verwerende partij weigert de huwelijksband te aanvaarden.

-cf. RvV 207 240 dd. 26 juli 2018 :

[...]

De feitelijke situatie is uiteraard verschillend met onderhavig geval. Het gelijkaardige zit in het feit dat ook daar het huwelijk niet werd erkend door de verwerende partij en dat de Raad meende dat dit de toepassing van artikel 8 EVRM niet in de weg stond.

Bovendien dient rekening te worden gehouden met de gemeenschappelijke kinderen van de verzoekende partij en haar echtgenote die thans gedwongen worden gescheiden van één van hun ouders op te groeien.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

3.2.1. In casu is het niet betwist dat verzoeker geen gelegaliseerd document heeft voorgelegd in de zin van artikel 30 van het WIPR. De partijen betwisten niet dat verzoeker een religieus huwelijkscertificaat heeft voorgelegd dat wel is gelegaliseerd door de Somalische autoriteiten, maar niet door de Belgische autoriteiten in de zin van artikel 30 van het WIPR. In deze verwijst verzoeker dan ook terecht naar artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, dat de situatie regelt van een vreemdeling die niet beschikt over een officieel document “*overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal privaatrecht*”.

Deze bepalingen luiden als volgt:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Uit een lezing van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet blijkt dat is voorzien in een cascade-systeem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden.

In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009), wordt gesteld:

“De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft.

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. " andere geldige bewijzen ";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen."

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip "andere geldige bewijzen" ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, bepaalt de voormelde omzendbrief het volgende:

"3. " Andere geldige bewijzen "

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen "

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan " andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de " andere bewijzen " van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als " andere geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden wou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van " andere bewijzen "

1) " Andere bewijzen " van de afstammingsband

[...]

2) " Andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap

De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz."

De Raad wijst erop dat artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna richtlijn 2003/86/EG) (zie in deze zin de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl.St. Kamer 2005-2006, 51K2478/001, 69*).

Deze bepaling luidt als volgt: *“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”*

Het Hof van Justitie heeft zich over deze kwestie gebogen in zijn arrest C-635/17 van 13 maart 2019.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat zij ertoe gehouden zijn om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de richtlijn 2003/86/EG en het nuttig effect ervan. De lidstaten kunnen in deze het verzoek afwijzen indien, op grond van objectieve elementen waarover zij beschikken, duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek om gezinshereniging.

De Raad stelt in casu vast dat verweerder zijn onderzoek niet is gestopt bij de vaststelling dat verzoeker geen gelegaliseerde Somalische huwelijksakte heeft voorgelegd en dus geen document *“overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal privaatrecht”*, maar is overgegaan tot de toepassing van de cascaderегeling in het licht van artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft op basis van de elementen waarover hij beschikte, waaronder de verklaringen van verzoeker tijdens een eerste gehoor op basis waarvan onder meer *‘een zekere desinteresse ten aanzien van zijn vrouw en kind’* werd vastgesteld, het advies gevraagd van het openbaar ministerie met betrekking tot de erkenning van het in het buitenland voltrokken huwelijk. Er werd vervolgens overgegaan tot een onderhoud met verzoeker, die intussen reeds in België aanwezig bleek te zijn, en de vreemdeling die wordt vervoegd. Zij werden hiervoor bijgestaan door een beëdigd tolk. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon gedurende meer dan vijf uur werden gehoord door de politie van Antwerpen op 17 januari 2020. De integrale verslagen bevinden zich in het administratief dossier. De Raad kan niet vaststellen dat deze gehoren niet op zorgvuldige wijze werden afgenomen. De politie van Antwerpen deed op 6 januari 2020 ook reeds een buurtonderzoek en huiszoeking met toestemming. Het openbaar ministerie heeft op 4 februari 2020 zijn negatief advies kenbaar gemaakt en heeft zich daarvoor duidelijk gebaseerd op de van verzoeker en de referentiepersoon afgenomen verhoren. Het openbaar ministerie stelt in zijn advies van oordeel te zijn dat er sprake is van een schijnhuwelijk, omdat het huwelijk, in hoofde van minstens een van beide partners, enkel is gericht op een verblijfsrechtelijk voordeel.

Verweerder heeft de motieven van dit advies integraal overgenomen in de bestreden beslissing en komt tot de conclusie dat hij weigert het huwelijk in kwestie te erkennen, zodat het recht op gezinshereniging niet is geopend. Hierbij is ook rekening gehouden met de verklaringen die de referentiepersoon heeft afgelegd tijdens haar procedure voor internationale bescherming.

De Raad kan voor het overige enkel vaststellen dat het betoog van verzoeker voor een groot deel neerkomt op een feitelijke betwisting van de argumenten die verweerder heeft aangewend om te concluderen dat zijn huwelijk een schijnhuwelijk is. Verzoeker legt zich immers niet neer bij de analyse en conclusie van de persoonlijke onderhouds, die met hem en de referentiepersoon hebben plaats gevonden. De Raad kan hierbij enkel duiden dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387*).

Wanneer verweerder immers beslist om de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en verzoeker de argumentatie die hij hiertoe aanvoert betwist, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van

het middel van verzoeker dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad uitnodigt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van een burgerlijk recht, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). De wetgever heeft, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, uitdrukkelijk gesteld dat de familierechtbank bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Ook betwistingen aangaande de erkenning van buitenlandse rechterlijke beslissingen inzake de staat van personen vallen onder de bevoegdheid van de familierechtbank (artikel 23, § 1 van het WIPR, zie ook de artikelen 22 tot 25 van het WIPR). Het komt de Raad derhalve niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het huwelijk van verzoeker in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

In die zin moet verweerder dan ook worden gevolgd waar hij in de nota stelt dat verzoeker de mogelijkheid heeft het in het buitenland gesloten religieus huwelijk te laten erkennen door de burgerlijke rechter. Indien de burgerlijke rechter vaststelt dat het openbaar ministerie en verweerder ten onrechte tot de conclusie zijn gekomen dat het in casu om een schijnhuwelijk zou gaan en de burgerlijke rechter het huwelijk wel erkent, dan kan verzoeker een nieuwe aanvraag indienen tot afgifte van een visum.

De Raad volgt zodoende het betoog niet van verzoeker dat het WIPR in zijn geval niet zou spelen en hij niet de mogelijkheid zou hebben om een procedure op te starten aangaande de erkenning van zijn religieus huwelijk voor de familierechtbank, omwille van het feit dat de akte niet door de Belgische autoriteiten werd gelegaliseerd. In casu ligt geen louter feitelijke relatie voor zonder ondersteunend document. Ten overvloede stelt de Raad vast dat er blijkens het administratief dossier zelfs een Somalisch vonnis voorligt van de *"Hamarweine District Court"* van 29 november 2014 dat het huwelijk vaststelt. Hoe dan ook, het feit dat een buitenlandse authentieke akte of een buitenlandse rechterlijke beslissing niet door de Belgische autoriteiten werd gelegaliseerd, maakt een erkenning door de burgerlijke rechter niet absoluut onmogelijk, zoals verzoeker beweert.

De Raad betwist niet dat artikel 30 van het WIPR stelt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. Echter, anders dan verzoeker voorhoudt, is er wel degelijk rechtspraak van de familierechtbank die is overgegaan tot de erkenning van een Somalische huwelijksakte, die niet gelegaliseerd was, aangezien de rechter er rekening mee heeft gehouden dat de betrokkenen, gezien de situatie in Somalië, in de onmogelijkheid zijn om een gelegaliseerde akte voor te leggen.

Zie bijvoorbeeld Famrb. Luik (Fr), 10 juli 2019, *Tijdschrift voor Internationaal Privaatrecht* 2020/4, 29 e.v. Hierin stelde de familierechter als volgt:

"Lorsque la personne concernée a obtenu la protection subsidiaire, les autorités compétentes doivent faire preuve de souplesse administrative concernant l'examen des documents étrangers relatifs au statut personnel de cette personne puisqu'en effet, les contacts avec le pays d'origine sont par définition très difficiles."

« Si le tribunal peut dispenser de la production des documents à reconnaître [art. 24 CODIP], il peut à fortiori dispenser de la légalisation desdits documents.

"Cette dispense ne peut cependant intervenir qu'à titre exceptionnel, lorsque la personne concernée est dans l'impossibilité de faire légaliser le document et lorsque l'authenticité du document est établie par un ensemble d'éléments propres à la cause."

"Le statut d'époux d'[...] fait partie de son statut personnel: la protection subsidiaire dont il bénéficie doit conduire l'Etat belge à faire preuve de souplesse administrative, tout échange avec la Somalie, qui par ailleurs n'est pas un Etat de droit (pays en guerre), étant impossible (le document de certification du mariage n'a pas été légalisé par les autorités belges, toute légalisation d'un document somalien étant impossible selon les services du Ministère des affaires étrangères belges (<https://diplomatie.belgium.be/fr>). Cependant, le CGRA ne délivre pas d'actes d'état civil aux personnes bénéficiant de la protection subsidiaire."

"La dispense de légalisation de l'acte de mariage produit se justifie compte tenu de l'origine du document et de la situation personnelle de l'époux [...]"

« Aucune incompatibilité avec l'ordre public belge tel que décrite par l'article 21 du CODIP et par l'article 146 du Code Civil, n'est établie en l'espèce. »

« Dispense les époux de la formalité de la légalisation de leur acte de mariage. »

« Dit que le mariage religieux célébré le 05.10.2010 à [H.], [...] entre [...] et [...] doit être reconnu dans l'ordre juridique belge.»

Uit dit vonnis blijkt dat de familierechtbank, ondanks de afwezigheid van een legalisatie van de voorgelegde akte, deze vereiste niet als een absolute voorwaarde heeft toegepast, en toch is overgegaan tot een controle van artikel 21 van het WIPR en, na vaststelling dat er geen probleem was op het vlak van openbare orde (geen schijnhuwelijk), is overgegaan tot erkenning van de akte (zie in dezelfde zin Famrb. Luik (Fr) 17 mei 2019, *TIPR* 2019/3, 165 e.v.; Famrb. Luik 22 juni 2018, *TIPR* 2018/4, 56 e.v.).

Verzoeker stelt nog verwonderd te zijn omdat er een bijkomend onderzoek via een onderhoud plaatsvond. Hij stelt dat er *“immers meerdere gemeenschappelijke kinderen [zijn], die tevens een visum gezinshereniging hebben aangevraagd en waarvan eenvoudigweg een DNA-test kan worden afgenomen”*. Allereerst merkt de Raad op dat het jongste kind van de referentiepersoon pas is geboren na het nemen van de bestreden beslissing, zodat geenszins blijkt dat reeds een DNA-test van dit kind kon worden genomen. Nog vergist verzoeker zich waar hij stelt dat *“de kinderen”* eveneens een visum gezinshereniging zouden hebben gevraagd. Zoals reeds is aangegeven was het jongste kind zelfs nog niet geboren en verder moet worden vastgesteld dat het oudste kind, net als haar moeder, als erkend vluchteling verblijft in België.

De Raad wenst verder te benadrukken dat verzoeker de gezinshereniging heeft gevraagd in functie van zijn beweerde echtgenote en niet als vader. Zoals volgt uit de reeds aangehaalde omzendbrief van 17 juni 2009 wordt in beginsel voor het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband de voorkeur gegeven aan een onderhoud en voor het bewijzen van het bestaan van een afstammingsband aan een DNA-test. Er blijkt dan ook niet dat het als kennelijk onredelijk moet worden beschouwd waar verweerder de voorkeur heeft gegeven aan een onderhoud met de betrokkenen om de waarachtigheid van de ingeroepen huwelijksband na te gaan.

De Raad wijst er bovendien op dat verweerder op basis van een geheel van vaststellingen met betrekking tot de door verzoeker en de referentiepersoon afgelegde verklaringen heeft geoordeeld dat er sprake is van een schijnhuwelijk, zoals de vaststelling dat verzoeker weliswaar internationale bescherming geniet in Italië maar er duidelijk weg wil, tegenstrijdigheden over het al dan niet afleveren van een huwelijksakte, over de getuigen en over de contacten via telefoon en sociale media, het gegeven dat er sprake is van een gearrangeerd huwelijk en dat er geen sprake was van een groot feest, het gegeven dat er amper ontmoetingen waren voor het huwelijk en slechts een beperkte samenwoning na het huwelijk, het gegeven dat er geen bewijzen zijn van regelmatige contacten, ook niet sinds het hernieuwde contact in maart 2019, onwetendheden over elkaar en het gegeven dat er pas na het verzoek tot gezinshereniging opnieuw persoonlijk contact was en de betrokkenen niet kunnen verklaren waarom het hen in maart 2019 plots alsnog lukte met elkaar in contact te komen. Nog wordt opgemerkt dat een onderzoek door de politie de desinteresse van de man voor zijn beweerde gezinsleden bevestigt. Hierbij werd verder ook uitdrukkelijk rekening gehouden met het gegeven dat de referentiepersoon na haar huwelijk zwanger werd en zij ook hangende de aanvraag opnieuw zwanger was. Hieromtrent wordt gesteld als volgt: *“De beide zwangerschappen waren niet gepland, maar ze gebruikten geen anticonceptie. De zwangerschappen zijn echter geen bewijs van duurzame relatie. De man heeft 4 jaar zijn verantwoordelijkheid niet opgenomen ten aanzien van het oudste kind: hij heeft het kind ook amper 1.5 maand in totaal gezien.”* Met zijn motivering heeft verweerder aangegeven dat, zelfs indien verzoeker biologisch gezien de vader zou blijken te zijn van de kinderen van de referentiepersoon, hiermee nog niet het bewijs is geleverd dat hij met het huwelijk geen louter verblijfsrechtelijk oogmerk heeft. Hij heeft hiermee – minstens impliciet – aangegeven waarom hij een DNA-test niet noodzakelijk vindt in het geval van verzoeker. Door te stellen dat in Somalië buitenechtelijke kinderen een groot taboe zouden zijn, wat trouwens niet meer is dan een blote bewering, toont verzoeker niet aan dat de voormelde beoordeling en handelwijze van het bestuur onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn. Ook het louter stellen dat het bestuur in andere dossiers de verificatie van de huwelijksband *‘lijkt’* aan te pakken via een DNA-test van de kinderen, zonder andermaal een en ander aan te tonen, maakt de beoordeling in het specifieke geval dat voorligt ook nog niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk.

De Raad ziet verder ook niet in waarom de vermelding in de bestreden beslissing dat verzoeker het verhoor overbodig vond gelet op zijn verklaring *“mevrouw al die bla bla bla ... Zou het niet sneller gaan om dadelijk een Dna test uit te voeren”*, ervan zou getuigen dat verweerder niet de nodige professionaliteit in acht heeft genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag. Verzoeker betwist niet deze verklaring

te hebben afgelegd, zodat het een van de vele feitelijkheden betreft die het dossier kenmerken en waarmee rekening kon worden gehouden.

In zoverre verzoeker nog wijst op het gegeven dat het vaderschap over het jongste kind van de referentiepersoon werd erkend door de stad Antwerpen, betreft het een gegeven dat dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat dit niet reeds in rekening kon worden gebracht. Verzoeker vergeet er ook bij te zeggen dat de stad Antwerpen wel degelijk, net als verweerder, van oordeel was dat zijn buitenlandse huwelijk niet kan worden erkend in België. Ook hier werd dus duidelijk geoordeeld dat de vraag naar de geldigheid van het huwelijk niet onlosmakelijk is verbonden met de vraag naar de verwantschapsband tussen verzoeker en de kinderen van de referentiepersoon. Niettegenstaande de stad Antwerpen reeds op 26 mei 2020 toestemming zou hebben gegeven voor de erkenning van het kind en verzoeker vroeg hiervoor een afspraak te maken, waarvan hij bij het indienen van zijn verzoekschrift op 30 juli 2020 reeds in kennis was, kon op de terechtzitting niet worden bevestigd dat verzoeker het kind intussen effectief heeft erkend. Er was hieromtrent telefonisch voorafgaand aan de zitting door de griffe reeds een vraag gesteld aan de advocaat van verzoeker. Ook op de terechtzitting zelf werd de vraag gesteld naar de erkenning van het kind. Op de terechtzitting kon niet worden aangegeven dat verzoeker in dit verband intussen, na bijna een jaar, reeds de nodige stappen had gezet. Ook kon niet worden uitgelegd waarom dit dan niet het geval was. Verzoeker, die gelet op zijn verblijfsrecht in Italië op regelmatige basis tijdelijk in België kan verblijven, kan dan ook niet overtuigen dat hij werkelijk een intentie heeft om verantwoordelijkheid voor zijn beweerde kinderen op te nemen, minstens toont hij dit onvoldoende aan.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Een schending van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *‘fair balance’* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Enkel indien dit is aangetoond, oefent de Raad een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging.

In casu kan de Raad verzoeker volgen in zijn standpunt dat het feit dat er geen gelegaliseerde documenten kunnen worden voorgelegd, niet inhoudt dat er geen sprake kan zijn van een beschermenswaardige familieband. De Raad moet evenwel herhalen dat verweerder zich in de bestreden beslissing niet louter heeft gesteund op het ontbreken van een gelegaliseerde akte, maar dat hij het beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en de referentiepersoon niet heeft aangenomen en het huwelijk niet erkent omdat hij de motieven van het openbaar ministerie bijtreedt dat het in casu om een schijnhuwelijk gaat. De Raad heeft hierboven reeds uiteengezet dat de feitelijke beoordeling of verweerder rechtmatig of onrechtmatig het huwelijk als een schijnhuwelijk – en dus niet als een beschermenswaardig gezinsleven – beschouwt, in casu behoort tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechter. Zonder hierover duidelijkheid te hebben, kan de Raad niet vaststellen dat verweerder ten onrechte niet is over gegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad benadrukt verder dat verzoeker de gezinshereniging vroeg met zijn beweerde echtgenote. In zoverre hij de gezinshereniging wenst met zijn beweerde kinderen kan hij hiertoe steeds een afzonderlijke aanvraag indienen, wat actueel evenwel niet het geval blijkt te zijn. Nog stelt de Raad vast dat tot op datum van de zitting niet blijkt dat verzoeker de kinderen van de referentiepersoon daadwerkelijk heeft erkend, zodat actueel niet blijkt dat hij de vader is van deze kinderen. Niettegenstaande de stad Antwerpen reeds op 26 mei 2020 toestemming zou hebben gegeven voor de erkenning van het jongste kind en verzoeker vroeg hiervoor een afspraak te maken, kon op de terechtzitting niet worden bevestigd dat verzoeker het kind intussen – na ongeveer een jaar – heeft erkend. Er kon ook niet worden toegelicht dat verzoeker hiertoe dan reeds de nodige stappen had gezet of waarom dit dan niet het geval was. Het enkele gegeven van een korte samenwoning in België waaromtrent in het kader van het politie-onderzoek “*de desinteresse van meneer voor zijn gezin*” werd vastgesteld – verzoeker verbleef bij het indienen van het inleidende verzoekschrift en de synthesememorie blijkbaar opnieuw in Italië – overtuigt ook in geen geval dat er sprake is van de vereiste effectieve gezinsband om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Verzoeker laat na in dit verband de nodige stavingstukken voor te leggen die aannemelijk maken dat hij alsnog met de kinderen van de referentiepersoon een effectieve gezinsband onderhoudt.

Het arrest van de Raad waarnaar verzoeker verwijst, heeft geen precedentswaarde in een continentale rechtsorde. Ten overvloede blijkt dat dit arrest betrekking had op een bijlage 21 waarbij de situatie geheel anders was in die zin dat verweerder eerst een visum aan de verzoekende partij had toegestaan, eveneens het verblijf in het Rijk had toegelaten aan de verzoekende partij als echtgenote van de referentiepersoon (en dus het huwelijk toen had erkend), het koppel reeds jaren een gezinscel in België onderhield, zij recent ouders waren geworden van een kind en verweerder retroactief meende het verblijf te moeten beëindigen wegens vermoedens van initiële gebrekkige intenties aangaande het huwelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt in casu niet.

3.2.3. Het middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS